

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به همه برادران و خواهران عزیز خوشامد عرض می‌کنم و ولادت باسعادت حضرت عسکری - امام یازدهم - علیه الصلوة والسلام را به همه شما تبریک می‌گویم و امیدوارم که حضرت بقیةالله ارواحنا فداه به مناسبت این ولادت مسعود، به ملت ایران عیدی عنایت کند.

جمع شما، مجموعه قابل توجهی از دست اندرکاران اقتصاد کشور است. مسأله اقتصاد - که ما مکرراً بر روی آن تکیه کرده ایم - امروز بیش از دوره بیست و دو ساله گذشته حائز اهمیت است. از یک طرف به خاطر امکاناتی که امروز وجود دارد - جنگ نداریم؛ آرامش و استقرار سیاسی در کشور برقرار است؛ ذخایر ارزی کشور بحمدالله معتنا به است؛ نیروی کار به قدر نیاز کشور وجود دارد و مسؤولان کشور تجربه های فراوانی دارند؛ چون انواع و اقسام روشهای مختلف اقتصادی را به صورت آزمون و خطا در این چند سال تجربه کرده اند - اگر مجموعه ای از مسؤولان، از این گونه امکانات یک دولت استفاده نکند، جفا کرده است. از طرف دیگر وضع نامساعد اقتصادی می‌تواند برای کشور یک تهدید جدی محسوب شود و دشمن از این استفاده می‌کند. ما در بخشهای گوناگون، توفیقات فراوانی به دست آورده ایم. در این بیست و دو سال، کشور ما حجم تلاش مثبت و سازنده بیش از صد سال معمولی خود را شاهد بوده است؛ لیکن دشمنان انقلاب و نظام اسلامی، برای این که افکار عمومی را اغوا کنند، همه آن نقاط مثبت را نادیده می‌گیرند و چون بیکاری و تورم و رکود تورمی و مشکلات گوناگون اقتصادی در کشور وجود دارد؛ اینها را به رخ می‌کشند و سعی می‌کنند با این شیطنت، نظام اسلامی را ناکارآمد جلوه دهند. این هم باید یک عامل و انگیزه مهم برای دست اندرکاران اقتصاد کشور - بخصوص مسؤولان و مدیران دولتی - باشد. پس مسأله اقتصاد از این جهت هم مهم است.

ما اگر بخواهیم در این زمینه جمله کوتاهی عرض کنیم، این است که ایران اسلامی می‌تواند شکوفایی متناسب اقتصادی را به وجود آورد. ما به این کار قادریم؛ اما شرایطی دارد. مطالبی که آقایان مسؤولان و مدیران گفتند، بخشی از شرایط لازم است که باید مورد توجه قرار گیرد. این که کسانی خیال کنند نمی‌شود کار کرد، نمی‌شود پیش رفت، نمی‌شود گره‌ها را باز کرد؛ این خطای در دید و ضعف نفس است. ما با مدیریت دلسوز و کارآمد، با احساس تعهد و به کار گرفتن ابتکارها و استعدادهای انسانی، می‌توانیم همه بن‌بستها را باز کنیم. ما در این زمینه چیزی کم نداریم. من مکرراً عرض کرده‌ام که هر جا مدیریتهای متعهد، مؤمن و دلسوز بر سرکار بودند و با عقل و درایت و ایمان و تعهد نسبت به مردم و نظام اسلامی کار کردند، ما توفیق پیدا کردیم. شما به عرصه کشور نگاه کنید؛ ما در زمینه بخشی از پیچیده‌ترین صنایع - که یک روز صنعتگران این کشور حتی فکرش را نمی‌کردند - به خاطر مدیریتهای کارآمد، به حد مطلوب رسیدیم. بسیاری از بیگانگان، دشمنان و رقیبان حتی حاضر نیستند این واقعیت را باور کنند؛ ولی بالاخره باور می‌کنند؛ چون آثارش را در گوشه کنار می‌بینند. ما در بخشهای صنعت دفاعی از کجا به کجا رسیده ایم؟ در دوران جنگ، ما در تولید ساده‌ترین مهمات این کشور مشکل داشتیم؛ اما امروز بخشی از ابزارهای بسیار پیچیده - که خیلی از کشورهایی که نسبت به ما سابقه بیشتری در صنعت دارند، از آن محرومند - به وسیله همین جوانان متعهد و مدیران دلسوز، در بخشهای دفاعی ما ساخته می‌شود. توانایی صنعتی، قابل انحصار نیست. اگر در جایی استعداد و ظرفیتی وجود دارد، به کل بخش صنعت قابل تعمیم است. در بخشهای تولیدی دیگر نیز همین طور است. ما دهها سد در این کشور ساختیم. بنده به یاد می‌آورم که اوایل انقلاب در یکی از سدها نشن آب وجود داشت. آن روز بعضی افراد جمع شدند و گفتند: همان مهندسهایی که این سد را ساخته‌اند، باید بگوییم از فلان کشور اروپایی بیایند و جلو نشن آب را از این سد بگیرند. اما همین جوانان و نیروهای مؤمن و متعهد و همین مدیران دلسوز ما در این چند سال، دهها سد ساخته‌اند. امروز بزرگترین سد منطقه را - که سد کرخه

است - بچه های سپاه پاسداران انقلاب اسلامی ساخته اند. چهار، پنج سال قبل از این، هنگامی که سد کرخه را می ساختند، من رفتم از آن بازدید کردم؛ دیدم روی کوه روبه روی سد با خط درشت - که از چند کیلومتری خوانده می شد - این فرمایش امام را نوشته اند که «ما می توانیم». بله، می توانیم. هم در بخش بازرگانی و سایر بخشهای خدمات، هم در بخش صنعت و معدن و هم در بخش کشاورزی، باید مدیریت دلسوز و متعهد زمام کار را در دست گیرد. سیاستهای کلی اعلام شده در این بخشها هیچ ابهامی ندارد. من نمی دانم مسؤولان بخشهای گوناگون صنعت آیا این سیاستها را مورد توجه قرار داده اند و مطالعه می کنند یا نه؟ برنامه ها اگر طبق این سیاستها تدوین و با مدیریت اجرا شود، ما به طور محسوس شاهد گشایش کارها و راهها خواهیم بود. در بخش کشاورزی و دامداری - که یکی از بخشهای مهم ماست - اساس توجه باید به این باشد که ما در محصولات اصلی مصرفی کشور، به خودکفایی برسیم؛ همچنانی که در یک وقت این کار تجربه شد و جهاد سازندگی در چند سال گذشته، کشور را از واردات مواد لبنی بی نیاز کرد. مردم ما ناچار بودند پنیر و بقیه مواد لبنی وارد شده از خارج را مصرف کنند؛ اما امروز احتیاجی ندارند؛ چون خودکفایی پیدا شد و ما امروز صادر هم می کنیم. اخیراً مسؤولان بخش کشاورزی به بنده اطلاع دادند که قادرند کشور را در زمینه موارد مصرفی اصلی کشور به خودکفایی برسانند؛ یعنی ما گندم و برنج و روغن نباتی و ذرت وارد نکنیم. ما این توانایی را داریم؛ اما همت و تعهد و ایمان و اعتقاد به نظام اسلامی و ترس از مؤاخذة الهی در مدیر لازم است تا این کارها بشود. اگر مدیران این چیزها را در خود رعایت کنند، آن موفقیت حاصل خواهد شد.

ما باید به جایگاه بخش صنعت در کشور توجه کنیم؛ چون - همان طور که اشاره کردند و درست هم هست - پیشقراول توسعه اقتصادی کشور، بخش صنعت است. بخش صنعت را باید با تدبیر، مدیریت و امکان دادن و میدان دادن به سرمایه های مردم - که بتوانند در بخش صنعت سرمایه گذاری کنند - پیش برد. ما این را در سیاستها هم آورده ایم. این اقدام باید به دور از هرگونه حرکت امتیازجویانه و امتیازخواهانه باشد؛ چه برای بخش دولتی و چه برای عناصری که از امتیاز استفاده می کنند. ما قویاً معتقدیم که فساد مالی و اقتصادی در تشکیلات مسؤولان موظف و در میان آنها، به بدنه اقتصادی کشور سرایت می کند؛ لذا باید جلو آن گرفته شود. این مبارزه ای که ما در پیام اخیر، مسؤولان قوای سه گانه را به آن دعوت کردیم، باید جدی گرفته شود. این وسیله ای برای احساس امنیت و اطمینان سرمایه گذار سالم است؛ سرمایه گذاری که قصد سوء استفاده ندارد؛ قصد استفاده دارد. البته هر کس که سرمایه گذاری می کند، برای سود سرمایه گذاری می کند؛ اشکالی هم ندارد؛ سود مشروع است. باید بین سود مشروع و نا مشروع فاصله ایجاد کرد. باید جلو سودهای نامشروع - که عمدتاً به خاطر عدم تعهد و دلسوزی و همچنین لغزشهای گوناگون از سوی بعضی از مسؤولان و مدیران است - گرفته شود و با پدیده قاچاق - به معنای حقیقی کلمه - مبارزه گردد. من اخیراً به مسؤولان محترم این نکته را گفته ام، به رئیس جمهور محترم هم آن را مؤکداً گفتم که پدیده قاچاق و قاچاق فروشی، ضربه به اقتصاد و هویت ملی کشور و همه برنامه ریزیهاست. این از لحاظ شرعی، یک عمل ممنوع و حرام قطعی است؛ چون موجب افساد است. جای مقابله با فساد قاچاق، فقط مرزها نیست. جنس قاچاق را باید دنبال کرد، تا آنجایی که در معرض فروش قرار داده می شود. جنس قاچاق، تولید داخلی را تضعیف، اشتغال ناسالم را ترویج و اشتغال سالم را محدود می کند. بخش بازرگانی و بخش تولید و صنعت می توانند به هم کمک کنند. بازرگانی کشور می تواند در خدمت ترویج تولیدات داخلی قرار گیرد. ما بحمدالله در بخشهای مختلف اقتصادی و در اصناف مختلف، انسانهای مؤمن، خدوم، علاقه مند و دلسوز زیاد داریم؛ چرا باید به این انگیزه های پاک و مطهر بدبین بود؟ همین اصناف و بازار کسانی بودند که در دوران اختناق به این نهضت کمک کردند. امام فرمود، اصناف بازوی قدرتمند نهضتند. همین طور هم بود؛ اینها تلاش و مجاهدت کردند. تاجر و کاسب بازاری سرمایه خودش را در معرض تطاول مأموران بی انصاف رژیم سقاگ گذشته قرار داد، برای این که به مرجع تقلید و به دین خود و نهضت اسلامی کمک کند. اینها را نباید فراموش کرد. در ماههای قبل از پیروزی انقلاب، صنعتگران و کارگران کشور بزرگترین ضربه را بر پیکر رژیم پوسیده سقاگ پهلوی وارد کردند. اینها را نباید فراموش کرد. در دوران جنگ، کارگران و بسیاری از صنعتگران ما، با فداکاری توانستند حرکت صنعتی را در کشور از توقف و رکود و مرگ

نجات دهند. مردم، مؤمن و متعهدند. مسؤولان باید با همان روحیه تعهد، علاقه مندی به مصالح مردم، توجه به مصالح عالییه انقلاب و پاکدامنی و پاکدستی، این حرکت عظیم را ادامه دهند.

امیدواریم دولتی که بر سر کار خواهد آمد، با همکاری مجلس، به اقتصاد سالم کشور، اهمیت حقیقی دهد. اینها به نشستن و بررسی علمی کردن و راهکارها را پیدا کردن احتیاج دارد. با گفتن نمی شود؛ باید اقدام و پیگیری کند و موانع تولید بهینه و تکمیل چرخه صنعتی و موانع صادرات و سرمایه گذاریهای داخلی کشور را بشناسد و آنها را بر طرف کند. اگر امکان جذب سرمایه های خارجی در کشور فراهم می شود، به معنای حقیقی کلمه منافع ملت و هویت ملی را در نظر بگیرد و مصالح کشور را قربانی نکند. این طور نباشد که یک جهت را مورد توجه قرار دهیم و جهات دیگر را فراموش کنیم. جذب سرمایه های خارجی باید به شکلی باشد که اقتصاد کشور از آن سود ببرد، نه زیان. ما بعضی از رندها و شکوفاییهای بادکنکی را در برخی از کشورهای شرق آسیا دیدیم. نخست وزیر مالزی در تهران به من گفت که ما در مدت چند روز، از یک کشور ثروتمند به یک کشور فقیر تبدیل شدیم! این خوب است؟! یعنی سرنوشت اقتصاد کشور در دست یک تاجر فرنگی باشد که اگر اراده کرد، بتواند کشوری را با میلیاردها دلار گردش سرمایه ای، در ظرف چند روز به خاک سیاه بنشانند و فلج کند! او وقتی این مطلب را به من می گفت، چهره اش پر از غم و افسردگی بود. ما این رندهای بادکنکی را پیشرفت اقتصادی نمی دانیم. کشور به سرمایه های انسانی و طبیعی و هویت ذاتی متکی است و مستوجب رشد و شکوفایی واقعی اقتصادی است؛ اما نه آن گونه که بانک جهانی و صندوق بین المللی پول برای ما نسخه بنویسند و ما هم طبق همان نسخه، اقتصاد خودمان را تدوین کنیم؛ نه. ما برنامه و سیاست داریم و - همان طور که گفتم - ما می توانیم. اگر کسی بگوید ما جز با تسلیم در مقابل این برنامه ها، نمی توانیم حرکت اقتصادی کنیم، قضاوت خوش بینانه در مورد او این است که بگوییم کشور و ملت و سرمایه های داخلی را نشناخته است؛ البته قضاوتهای بدبینانه هم می شود کرد. مسؤولان کشور و شما برادران و خواهرانی که در بخشهای مختلف مشغول هستید، با امید و توکل به پروردگار، با اعتماد به مبانی فکری و عملی اسلامی و با همت والا و عالی، تلاش خود را شروع کنید و ان شاءالله به فضل الهی این کشور شاهد رشد و شکوفایی در همه عرصه ها خواهد بود؛ مشروط بر این که مسؤولان وظایف خود را انجام دهند.

بنده، هم به مسؤولان اقتصادی دولت و هم به مجلس شورای اسلامی توصیه مؤکد می کنم که از مسائل حاشیه ای، درجه دو و غیرضروری و غیرفوری کم کنند و به مسائل اصلی بپردازند. برای خود، سرگرمی و مشغولیت درست نکنند؛ به آن چیزی که امروز نیاز کشور و مردم است و خدای متعال از ما سؤال خواهد کرد، بپردازند. این وظیفه ی همه است و مطمئناً باید آن را دنبال کنند. ما هم وظیفه داریم که این را از مسؤولان بخواهیم و خواهیم خواست. کسانی که در این راه بتوانند توفیق کسب کنند، پیش مردم روسفید خواهند بود؛ والا بدون تردید مردم از آنها مؤاخذه خواهند کرد. امیدواریم که ان شاءالله خداوند متعال به مسؤولان و دولت محترم و مجلس شورای اسلامی و بقیه کسانی که می توانند در این زمینه ها وظایف بزرگی را انجام دهند، توفیق عنایت کند؛ به خاطر تلاشهایی که کردند، به آنها اجر بدهد و راه را برای تلاشهای بعدی آنها هموار فرماید.

والسلام علیکم ورحمةالله و برکاته